

با دروهای گرم و رفیقانه به همه تشکل های کارگری و تمام مبارزان راه آزادی طبقه کارگر که به مناسبت یکصد و چهاردهمین کنفرانس سازمان جهانی کار در شهر ژنو گرد هم آمده اید. گردهمائی شما تأکیدی بر ضرورت اتحاد طبقاتی کارگران سراسر جهان و یاد آور این حقیقت است که آزادی طبقه کارگر تنها به دست خود این طبقه میسر است. رفقای کارگر!

نظام سرمایه داری با لجام گسیختگی و یکه تازی، به راه انداختن جنگ های منطقه ای و تشدید خطر جنگ جهانی سوم تلاش دارد تا استثمار کارگران را در سراسر جهان تداوم و شدت بخشد و بار سنگین بحران های سرمایه داری را بر دوش کارگران و زحمتکشان بیاندازد. یک نمونه مشخص جنگ های سرمایه داری، «جنگ چهل روزه» ای است که بر کارگران و توده های مردم ایران تحمیل شده و احتمال از سرگیری آن به اشکال مختلف و در آینده نزدیک یا دور وجود دارد. جنگ چهل روزه، یک جنگ تجاوزگرانه از سوی امپریالیسم آمریکا و رژیم اسرائیل برای تحقق اهداف سلطه گرانه آنها در جهان و در منطقه خاورمیانه و با هدف براندازی یا تضعیف و به تسلیم وادار کردن رژیم جمهوری اسلامی رخ داد تا نفوذ پان اسلامیسیم جمهوری اسلامی و سلطه طلبی منطقه ای این رژیم را به نفع امپریالیسم آمریکا و صهیونیسم خنثی سازند. بدین سان علاوه بر سلطه طلبی امپریالیسم آمریکا و توسعه طلبی رژیم اسرائیل در خاورمیانه، سیاست های واپس گرایانه و ضد مردمی رژیم جمهوری اسلامی، بویژه تلاش های این رژیم برای گسترش نفوذ سیاسی و نظامی خود در منطقه، یکی از عوامل مؤثر در تشدید تنش ها و درگیری های منطقه ای بوده و جنگ افروزی قدرت های تجاوزگر را تسهیل کرده است.

طبقه کارگر ایران زیر حاکمیت جمهوری اسلامی سال هاست به درجه ای غیر قابل تحمل از این بحران ها آسیب می بیند. ساختار سیاسی حاکمیت سرمایه داری ایران ابتدائی ترین حقوق انسانی را از کارگران و توده های زحمتکش سلب کرده و فروپاشی اجتماعی را به وجود آورده است. سرکوب کارگران، زنان، دانشجویان و روشنفکران، فعالان حقوق اقلیت های ملی، منع فعالیت طرفداران حقوق بشر، برقراری اختناق و سانسور، قطع اینترنت و بی خبری شیوه عام حکومت در ایران است که با زندان، شکنجه و اعدام های بی وقفه تحقق می یابد. تورم، فقر، گرانی، بیکاری، اخراج از کار و پایین بودن سطح مزد ها، شیوه های «قانونی» و رایجی هستند که مجلس و دولت با تصویب قوانین ضد انسانی و ضد کارگری، بر زحمتکشان جامعه تحمیل می کنند. هرگونه اعتراض به وضع موجود زیر عنوان «اختلال در امنیت کشور» جرم تلقی می شود. حق تشکل و ایجاد سندیکا ها و یا اتحادیه های کارگری و مبارزه برای قوانین بنیادین کار از سوی دستگاه قضائی نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی «محرابه با نظام» تلقی می گردد که شدیدترین مجازات ها و از جمله حکم اعدام را با خود دارد.

جمهوری اسلامی به عنوان یکی از اعضای سازمان جهانی کار موظف به رعایت کنوانسیون های بنیادی این سازمان، از جمله آزادی تشکل و پیمان های جمعی است. اما این رژیم هرگز تصمیمات کنوانسیون ها، مقاله نامه ها و قوانین بنیادین کار را رعایت نکرده و برای آنها کوچکترین احترام و الزامی قائل نبوده است. لیکن به رغم هشدارها و آگاه گری های فعالان و تشکل های کارگری مستقل ایران و جهان، نهادهای وابسته به رژیم جمهوری اسلامی مانند «کانون عالی شورای اسلامی کار» نمایندگان خود را به جای نمایندگان مستقل و واقعی تشکل های کارگری به کنفرانس سالانه سازمان جهانی کار بفرستند. تأسف بار تر اینکه این افراد وابسته به رژیم و پامال کنندگان حقوق کارگران توانسته اند حتی به عضویت هیئت مدیره و سایر کمیته ها نیز ارتقا یابند. از این رو ما، به عنوان بخشی از کارگران و تشکل های مستقل کارگری و باز نشستگان خواهان طرد نمایندگان جمهوری اسلامی از سازمان جهانی کار و شرکت نمایندگان واقعی و مستقل کارگران در این سازمان هستیم.

مستحکم باد اتحاد طبقاتی کارگران همه کشورها!

۷ خرداد ۱۴۰۷

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری

کارگران بازنشسته خوزستان

گروه اتحاد بازنشستگان